

N:o 146.

Af Herr Magnus Jonsson: Angående befrielse för rotehållarne från skyldigheten att till regementsmötena fortskaffa den s. k. trossen samt om anslag för detta ändamål.

Enligt nu gällande bestämmelser åligger det rotehållaren att skjutsa eller fortskaffa den så kallade trossen till regementsmöten, hvilket onus för dem, som måste färdas flera mil till och ifrån mötesplatsen, måste kännas ganska tungt och besvärligt, särdeles om man besinnar, att rotehållaren under resan, som för mången uppgår till 15 à 20 mils väg, måste vara försedd med tillräckligt af lifsmedel för så väl sig som dragare, hvilket på trosskärran är mycket svårt att berga.

Framkommen till mötesplatsen måste så väl tross som kärran der kvarlemnas, då rotehållaren står nästan redlös för den långa återfärden, så vida han icke är försedd med ytterligare en dragare och åkdon, hvilket förhållande gör kostnaden ännu mer betungande.

Det kan måhända invändas, att rotehållaren i så fall är berättigad att, mot erläggande af lega enligt gästgifveri-ordningen, låta trossen fortskaffas medelst krono-skjuts. Jag vill då endast erinra om hvilket besvär allt sådant för rotehållaren, med gemensam skjutsskyldighet för hela kompaniet, måste medföra. Jag finner det således vara med billighet och rättvisa förenligt, att rotehållaren numera befrias från oftanämnda skjutsskyldighet samt att staten, i likhet med all annan kronoskjuts, bekostar tross-skjutsens fortskaffande till så väl som från mötesplatsen.

På grund af hvad jag här ofvan haft äran andraga, vågar jag vördsamt föreslå att Riksdagen ville i underdånig skrifvelse anhålla:

- 1:o. Det Kongl. Maj:t täcktes så snart ske kan befria rotehållarne från skyldigheten att fortskaffa trossen till regementsmöten — samt
- 2:o. Att Riksdagen ville för trossens fortskaffning anvisa erforderliga medel.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1875.

Magn. Jonsson,
från Gefleborgs län.

N:o 147.

Af Herr Åke Anderson: Angående beviljande af anslag till beredande af ersättning för rustningshästar, som under fältöfning blifva skadade.

Ehuru jag villigt erkänner det fosterländska tänke- och handlingssätt, som ligger uti de militära öfningsmötena och icke minst uti de större gemensamma fältöfningarne, hvilka numera, enligt hvad statsråds-protokollet af den 9:de dennes angående landsförsvaret gifver vid handen, årligen komma att hållas; så vill jag dock fästa Riksdagens uppmärksamhet på de större förluster, som en och annan enskild här vid lag redan fått vidkännas, och torde framdeles blifva än mera känbara, under förutseende att öfningarne blifva både strängare och mera utsträckta, och att staten i vissa och utomordentliga fall bör billigtvis komma de enskilde till hjälp och undsättning, — såsom då en rusthållare vid de indelta regementena under öfningstiden antingen helt och hållet förlorar sin häst, eller af en och annan orsak får den oduglig till vidare tjenst.